

nawet w przypadkach, które były w oczywisty sposób objęte wyjątkiem (część pierwsza). Komisja kwestionuje również dokonaną przez Sąd zawężającą wykładnię kwestii ochrony celów kontroli, śledztwa i audytu, zgodnie z którą to wykładnią wyjątek ten nie znajduje zastosowania po wydaniu przez Komisję decyzji o zakończeniu postępowania administracyjnego w sprawie kontroli koncentracji (część druga). Wnosząca odwołanie podnosi ponadto, że Sąd naruszył w sposób oczywisty prawo stawiając, po pierwsze, wymóg, aby dokonywanemu przez Komisję indywidualnemu i konkretnemu badaniu dokumentów towarzyszył opis wszystkich ich treści, oraz, po drugie, wymóg przeprowadzenia konsultacji z osobami trzecimi, pomimo oczywistego charakteru zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych (część trzecia). Komisja podnosi ponadto, że Sąd naruszył prawo w zakresie, w jakim stwierdził on nieważność jej decyzji o odmowie dostępu do jej wewnętrznych dokumentów, podczas gdy dokumenty te wchodziły w zakres zastosowania wyjątku dotyczącego „procesu podejmowania decyzji”, o którym mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 (część czwarta). Wreszcie, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej wykładni art. 4 ust. 6 ww. rozporządzenia (część piąta).

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43)

(²) Rozporządzenie (WE) nr 4064/89, z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-407/10)

(2010/C 274/31)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Sipos i E. Randvere)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Estońska nie podała do wiadomości przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2007/47/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. (zmieniającej dyrektywę Rady 90/385/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do wyrobów medycznych aktywnego osadzania, dyrektywę Rady 93/42/EWG dotyczącą wyrobów medycznych oraz dyrektywę 98/8/WE dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych);
- obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji tej dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 21 grudnia 2008 r.

(¹) Dz.U. L 247, s. 21.

Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-408/10)

(2010/C 274/32)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Sipos i E. Randvere)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Estońska nie podała do wiadomości przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2008/13/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r. uchylającej dyrektywę Rady 84/539/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do sprzętu elektromedycznego stosowanego w weterynarii;
- obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji tej dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 31 grudnia 2008 r.

(¹) Dz.U. L 76, s. 41

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 16 sierpnia 2010 r. — Hauptzollamt Hamburg-Hafen przeciwko Afasia Knits Deutschland GmbH

(Sprawa C-409/10)

(2010/C 274/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Strona pozwana: Afasia Knits Deutschland GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest to zgodne z art. 32 protokołu 1 w sprawie definicji pojęcia „produktów pochodzących” oraz w sprawie metod współpracy administracji Umowy o Partnerstwie między członkami Grupy Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku a Wspólnotą Europejską (¹), że Komisja Europejska zasadniczo sama, nawet jeśli przy wsparciu miejscowych władz, przeprowadza kontrolę po zwolnieniu towarów dowodów pochodzenia wystawionych w kraju wywozu i chodzi o wynik kontroli w rozumieniu tego przepisu, jeżeli uzyskane w ten sposób wyniki kontroli Komisji są ujęte w protokole, który jest podpisywany także przez przedstawiciela rządu kraju wywozu?

Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:

- 2) Czy w przypadku odpowiadającym sprawie przed sądem krajowym, w którym dowody preferencyjne z kraju wywozu

wydane w określonym czasie zostały uznane za nieważne, ponieważ pochodzenie towaru nie mogło zostać potwierdzone na podstawie kontroli po zwolnieniu towarów, nie można jednak wykluczyć, że niektóre towary wywożone spełniały warunki pochodzenia, osoba odpowiedzialna za uiszczenie opłat celnych na podstawie na art. 220 ust. 2 lit. b) akapit drugi i trzeci rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (²) może powoływać się na zasadę uzasadnionych oczekiwań wskazując, że przedłożone w jej sprawie świadectwa preferencyjnego traktowania mogły być prawidłowe, a zatem opierały się na właściwym przedstawieniu faktów przez eksportera?

(¹) 2000/483/WE: Umowa o Partnerstwie między członkami Grupy Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku a Wspólnotą Europejską oraz jej państwami członkowskimi, podpisana w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., Dz.U. L 317, s. 3.

(²) Dz.U. L 302, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 18 sierpnia 2010 r. — NS przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-411/10)

(2010/C 274/34)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: NS

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Interwenienci: 1) Amnesty International Limited oraz Advice on Individual Rights in Europe Centre; 2) Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców; 3) Equality and Human Rights Commission